

Sygn. akt III RC 16/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kałuża

Protokolant: Ewelina Karbowskiak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie sprawy z powództwa W. T.

przeciwko A. T.

o roszczenie regresowe

1. oddała powództwo,
2. nie obciąża powoda W. T. obowiązkiem zwrotu pozwanej A. T. kosztów procesu.

Sygn. akt III RC 16/15

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2014 roku, podczas toczącego się postępowania rozwodowego przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. w sprawie sygn. akt I C 1803/12 z powództwa A. T. przeciwko W. T., w/w złożył pozew o zasądzenie od A. T. kwoty 8550 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zaległych alimentów na rzecz K. i N. T..

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że A. T. nie uczestniczyła w kosztach utrzymania i wychowania synów stron w okresach od 22 lutego 2012 roku do 01 maja 2012 roku oraz od 12 października 2012 roku do 30 kwietnia 2013 roku. Wskazano, iż W. T. zmuszony był do zaciągnięcia pożyczek u rodziny, aby zaspokoić potrzeby synów.

Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2014 roku, w w/w sprawie rozwodowej wyłączono do odrębnego postępowania żądanie o zapłatę kwoty 8550 złotych tytułem zaległych alimentów, które było prowadzone pod sygnaturą akt I C 1545/14, a następnie postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. jako rzeczowo i miejscowo właściwemu do jej rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 13 stycznia 2015 roku w tutejszym Sądzie wszczęto postępowanie w tym zakresie i prowadzono pod niniejszą sygnaturą.

Powód podtrzymał powództwo.

Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

N. T., urodzony (...) w P., i K. T., urodzony (...) w P., pochodzą ze związku małżeńskiego W. T. i A. T..

/dowód: znajdujące się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12: odpis zupełny aktu małżeństwa –k.7, dwa odpisy skrócone aktu urodzenia –k.8 i 9/

A. T. była zatrudniona od dnia 17 października 2005 roku, do chwili obecnej na czas nieokreślony, w Urzędzie Gminy w R.. Zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu na dzień 12 listopada 2012 roku otrzymywała ona wówczas średnie wynagrodzenie w wysokości 2887,83 złotych netto miesięcznie.

/dowód: zaświadczenie pracodawcy –k.58, zaświadczenie o zatrudnieniu i otrzymywanych dochodach –k.10 akta sprawy Sądu Okręgowego sygn. I C 1803/12/

A. T. od roku 2008 znajduje się pod opieką lekarza dermatologa w związku z leczeniem przewlekłej dermatozy.

/dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 11 czerwca 2015 roku –k.52/

Pozwana A. T. od dnia 29 grudnia 2012 roku znajduje się pod opieką lekarza psychiatry.

/dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 10 czerwca 2015 roku –k.51/

Powód, pozwana oraz ich dwójka dzieci zamieszkiwali wspólnie w domu do dnia 22 lutego 2012 roku. Od tej daty, przez okres do dnia 01 maja 2012 roku A. T. wyprowadziła się, co miało miejsce również 12 października 2012 roku, tym razem bezpowrotnie.

W okresie od dnia 22 lutego 2012 roku do dnia 01 maja 2012 roku, podczas gdy pozwana nie zamieszkiwała we wspólnym domu, odwiedzała wówczas małoletniego N. i małoletniego K., pomagała im w odrabianiu lekcji, gotowała im posiłki z produktów zakupionych przez siebie. Pozwana pracowała w godzinach od 7.30 do 15.30, po którym to czasie, do późnego wieczora, odwiedzała synów, po czym opuszczała dom, w którym mieszkali oni wraz z powodem. Nie ponosiła ona wówczas kosztów związanych z utrzymaniem w/w domu. A. T. przekazywała wówczas synom kwoty przeznaczone na opłacenie składek szkolnych, na zakup przyborów szkolnych. Powód nie prosił w tym okresie pozwanej o przekazanie środków materialnych na utrzymanie ani synów ani domu.

/dowód: protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 16 listopada 2015 roku zeznania W. T. 00:03:13 – 00:19:42 –k.89v-90 i zeznania A. T. 00:20:40 – 00:42:41 –k.90-90v/

W okresie od dnia 12 października 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2013 roku pozwana odwiedzała synów, jednak często jej te wizyty utrudniano. Nie zabrała ona ze sobą podczas wyprowadzki swoich kluczy. Powód nie wpuszczał jej do domu, zamykał przed nią furtkę, zabronił przynosić rzeczy dla synów. Małoletni przyjmowali od A. T. wówczas drobne rzeczy, pieniądze w kwotach oscylujących od 20 do 100 złotych, kupowała również lektury szkolne. Pozwana zakupiła małoletniemu K. na początku 2013 roku telefon komórkowy, ale została jej on odesłany za pośrednictwem poczty. A. T. zostawiała synom prezenty, które wieszała na bramie lub kłamece. Pozwana uczestniczyła w szkolnych zebraniach rodziców, na których opłacała ubezpieczenie, komitet rodzicielski, składki. Powód, odesłał jej kwotę 123 złotych, którą uiściła za komitet i składkę.

N. i K. T. przed dniem 01 września 2012 byli wyposażeni w niezbędne podręczniki szkolne. Pojedyncze książki zostały dokupione w pierwszym tygodniu września.

A. T. opłaciła w kwocie 340 złotych wycieczkę szkolną N. T., która odbyła się w dniach 13-16 maja 2013 roku.

W dniu 09 listopada 2012 roku A. T. dokonała zakupu paska na kwotę 39,00 złotych, koszuli na kwotę 89,00 złotych i krawatu na kwotę 49,00 złotych.

W dniu 18 listopada 2012 roku A. T. dokonała zakupu dwóch par butów na kwoty 139,99 złotych i 99,99 złotych.

A. T. opłaciła szkolne obiady na okres 1 miesiąca K. T. w dniu 23 października 2012 roku w kwocie 80 złotych.

/dowód: protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 16 listopada 2015 roku zeznania A. T. 00:20:40 – 00:42:41 –k.90-90v, oświadczenie nauczyciela, trzy paragrafy, oświadczenie A. T. –k.136-139 akt sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12 i k. 104 i 107 sprawy niniejszej, potwierdzenie wpłaty –k.106 protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 11 lipca 2013 roku zeznania I. D. 00:27:18-00:28:09 –k.167 akt sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12, potwierdzenie przekazu pocztowego –k.110, protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 11 stycznia 2016 roku zeznania N. T. 00:03:34 – 00:13:57 –k.111v, protokół audio video z terminu rozprawy w dniu 11 stycznia 2016 roku zeznania W. T. 00:25:12 –k.134/

A. T. przekazała N. T. kwotę 1000 złotych na kurs prawa jazdy, które to środki uzyskała z przyznanej ulgi podatkowej na dzieci.

/dowód: potwierdzenie przekazu pocztowego –k.105, protokół audio video z terminu rozprawy w dniu 11 stycznia 2016 roku zeznania W. T. 00:22:32 – 00:25:12 –k.134 i zeznania A. T. 00:26:09 – 00:27:59 –k.134/

Wówczas K. T. miał 11 lat, uczęszczał do V klasy szkoły podstawowej. Wycieczki szkolne, w trakcie trwania jednego semestru szkolnego, w których uczestniczył stanowiły koszt 500 złotych, do której należy doliczyć tzw. kieszonkowe. Małoletni K. uczęszczał na basen, którego koszt miesięczny stanowił kwotę około 40 – 50 złotych, uczęszczał na kurs języka angielskiego, którego koszt stanowił 200 złotych miesięcznie. Nie był specjalistycznie leczony, chorował jedynie na przeziębienia.

Małoletni N. T. miał 16 lat, był uczniem liceum ogólnokształcącego. Dojeżdżał on do szkoły do P., co wiązało się z kosztem 100 złotych miesięcznie za bilet autobusowy, miesięczny. Koszt książek na rok szkolny 2012/2013 wyniósł około 700 – 800 złotych. Uczestniczył on w wycieczce szkolnej, której koszt stanowił kwotę oscylującą w granicach 250 – 300 złotych, do której należy doliczyć tzw. kieszonkowe. N. T. przygotowywał się do egzaminu maturalnego, w związku z czym uczęszczał na dodatkowe lekcje z matematyki i fizyki, których tygodniowy koszt oscylował w kwotach 160 – 200 złotych. Nie był specjalistycznie leczony, chorował jedynie na przeziębienia.

W 2012 roku i na początku 2013 roku koszty utrzymania wspólnego domu stron kształtowały się następująco:

- koszt energii elektrycznej stanowił kwotę 150 złotych miesięcznie,
- koszt wody stanowił kwotę 200 złotych na 3 miesiące,
- koszt opału na sezon grzewczy stanowił kwotę 3000 złotych.

W. T. spłacał wówczas kredyt hipoteczny na w/w dom, którego miesięczna rata wynosiła 200 złotych.

Pracował on wówczas jako sprzedawca – kierowca i otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 1500 złotych miesięcznie.

/dowód: protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 16 listopada 2015 roku zeznania W. T. 00:03:13 – 00:19:42 –k.89v-90/

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie sygn. akt I C 1803/12 dokonał zabezpieczenia powództwa w zakresie kontaktów A. T. z wówczas małoletnimi synami stron N. T. i K. T. poprzez ustalenie osobistych kontaktów z małoletnimi synami stron w okresie od dnia 22 grudnia 2012 roku od godziny 10.00 do dnia 24 grudnia 2012 roku do godziny 16.00, w dniu 26 grudnia 2012 roku od godziny 10.00 do godziny 20.00 oraz w okresie od dnia 28 grudnia 2012 roku od godziny 16.00 do dnia 30 grudnia 2012 roku od godziny 20.00 i w okresie od dnia 04 stycznia 2012 roku od godziny 16.00 do 06 stycznia 2012 roku do godziny 14.00 w miejscu zamieszkania matki, zobowiązał W. T. do wydania małoletnich dzieci stron, zobowiązał A. T. do doprowadzenia dzieci w oznaczonym czasie do miejsca zamieszkania pozwanego W. T..

/dowód: w/w postanowienie –k.22 akt sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12, protokół audio video z terminu rozprawy z dnia 16 listopada 2015 roku zeznania W. T. 00:03:13 – 00:19:42 –k.89v-90/

W dniu 28 maja 2013 roku przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. w sprawie sygn. akt I C 1803/12 A. T. i W. T. zawarli ugodę o treści następującej:

A. T. zobowiązała się płacić tytułem alimentów na rzecz małoletnich dzieci stron na rzecz N. T. kwotę po 550 złotych miesięcznie i na rzecz K. T. kwotę po 400 złotych miesięcznie w terminie do dnia 30-go każdego miesiąca, płatne do rąk W. T., z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności, poczynając od miesiąca maja 2013 roku przez czas trwania procesu.

/dowód: protokół z terminu rozprawy z dnia 28 maja 2013 roku –k.150-151 akt sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12/

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 04 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt VII K 376/13 uznał W. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w okresie od 2008 roku do 26 grudnia 2012 roku w miejscowości R. przy ulicy (...) powiat (...) województwo (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną A. T. w ten sposób, że urządzał awantury w trakcie których ubliżał jej wulgarnymi słowami, popychał, szarpał za włosy, bił rękoma po całym ciele, kopał w tułów oraz po nogach, próbował dusić, groził pozbawieniem życia, przy czym na skutek pobicia w dniach 14 i 22 lutego 2012 roku doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy oka prawego z zasinieniem, pasmowatego otarcia naskórka nad łopatką prawą, stłuczenia bocznej powierzchni ramienia lewego z zasinieniem o średnicy 4 cm i wcześniejszym, żółtawym zasinieniem, drobnoplamistego zasinienia na nadgarstku lewym, stłuczenia ramienia prawego z wybroczynami krwawymi i wcześniejszym żółtym zasinieniem, stłuczenia okolicy biodra i pachwiny prawej z wcześniejszymi żółtymi podbiegnięciami, otarcia naskórka w okolicy rzepki kolana lewego, drobnoplamistego, wcześniejszego zasinienia barwy żółtej na przedniej powierzchni uda i łydce lewej a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, w dniu 16 czerwca 2012 roku doznała obrażeń w postaci stłuczenia łuku brwiowego prawego z zasinieniem jego końca, stłuczenia klatki piersiowej nad piersią i przy obojczyku lewym z licznymi wybroczynami, drobnego otarcia naskórka poniżej dołu łokciowego lewego, stłuczenia ramienia lewego z rozległym zasinieniem, zadrapania nadgarstka lewego, drobnego zasinienia w okolicy łokcia prawego, stłuczenia okolicy biodra i pachwiny prawej z wybroczynami a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, w dniu 20 grudnia 2012 roku doznała obrażeń ciała w postaci drobnej rany śluzówki wargi górnej, stłuczenia policzków z wybroczynami na prawym policzku i na powiece dolnej oka lewego, stłuczenia ramienia lewego z kilkoma zasinieniami, drobnoplamistego zasinienia na przyśrodkowej powierzchni uda lewego, drobnoplamistego zasinienia na bocznej powierzchni uda prawego a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, w dniu 26 grudnia 2012 roku doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia bocznej powierzchni ramienia prawego z dwoma zasinieniami, stłuczenia bocznej powierzchni uda prawego z trzema podłużnymi zasinieniami a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, czym wyczerpał dyspozycje art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił na okres próby 2 lat. Sąd orzekł również wobec W. T. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych określając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, jak również kwotę 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę na rzecz A. T..

/dowód: w/w wyrok –k.283-284 akt sprawy Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. sygn. VII 376/13/

Wyrokiem z dnia 30 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie sygn. IV Ka 229/15 zmienił w/w wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, iż warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do W. T. na okres próby 2 lat, zasądził od W. T. kwotę 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę na rzecz A. T., w pozostałej części utrzymując wyrok Sądu Rejonowego w mocy.

/dowód: w/w wyrok –k. 403-403v akt sprawy Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. sygn. VII 376/13/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów w postaci paragonów, zaświadczeń, orzeczeń sądowych jak również na zeznaniach pozwanej w zasadniczej ich części jako spójnych i nie budzących wątpliwości. Niewiarygodny był jedynie w zeznaniach pozwanej fakt, że w okresach objętych pozwem otrzymywała wynagrodzenie za pracę w kwocie około 2 tys. złotych netto, gdyż zgodnie z zaświadczeniem znajdującym się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12, otrzymywała dochody w kwocie 2887,83 złotych netto miesięcznie.

Sąd jedynie częściowo opierał się na zeznaniach powoda, dając im wiarę w zakresie, w którym przedstawił on koszty związane z utrzymaniem synów stron, wyprawką powódki, pomocy z jej strony przy nauce synom, nie realizowania w pełni przez powódkę obowiązku alimentacyjnego. Sąd nie dał wiary zeznaniom, w zakresie, w którym W. T. twierdził, iż pożyczał od rodziny w tym okresie drobne kwoty, które miały w sumie stanowić wysokość 10 tysięcy, a następnie powód twierdził, że była to kwota 9 tysięcy. Fakt ten nie został przez niego w sposób dostateczny udowodniony. Nie zasługują również na uwzględnienie zeznania W. T. w zakresie, w którym twierdził on, że nie utrudniał pozwanej kontaktów z synami stron w okresie od 12 października 2012 roku do 30 kwietnia 2013 roku, pozostaje w sprzeczności z zeznaniami A. T.. Potwierdzają tę okoliczność również zeznania I. D., złożone przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. w w/w sprawie rozwodowej, która była naocznym świadkiem sytuacji, kiedy pozwana stoi pod bramą, pomimo, iż w domu znajdowali się jego mieszkańcy, nie chcąc jej wpuścić.

Sąd uwzględnił zeznania N. T. w zakresie, w którym korespondowały one z zebraniem materiałem dowodowym – tj. paragonami, potwierdzeniami wpłat oraz w zakresie, w którym przyznał, iż pozwana odwiedzała jego i jego młodszego brata, które również korespondują z jego słowami kierowanymi do biegłych z RODK podczas badania przeprowadzonego w dniach 15 lutego 2013 roku i 06 marca 2013 roku podczas sprawy rozwodowej (k.115 akt sprawy Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. sygn. I C 1803/12). W pozostałym zakresie uznał je za niewiarygodne, gdyż nie posiadał on pełnej wiedzy co do tego, kto dokonywał wszelkich opłat związanych z utrzymaniem jego i jego brata jak również wiele okoliczności nie pamiętał.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa roszczenia jest treść art. 140 § 1 k.r.o., zgodnie z którą osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskane na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub w tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić.

Jak wskazuje się w orzecznictwie wysokość roszczenia regresowego podlega podwójnemu ograniczeniu, z jednej strony limituje ją wartość świadczeń spełnionych na rzecz uprawnionego przez dochodzącego roszczenia regresowego, z drugiej strony natomiast granicę roszczenia regresowego określa zakres usprawiedliwionych i podlegających zaspokojeniu potrzeb uprawnionego (wyrok SN z 22 kwietnia 1970 r., III CRN 41/70, OSNCP 1971, nr 1, poz. 7; zob. też uchwałę składu 7 sędziów SN z 11 października 1982 r., III CZP 22/82, OSNCP 1983, nr 1, poz. 2).

Jak wskazuje art. 133 § 1 k.r.o. oboje rodzice są zobowiązani do ponoszenia kosztów utrzymania swoich dzieci, a więc, w niniejszej sprawie, zarówno powód jak i pozwana są zobowiązani do partycypacji w kosztach utrzymania i wychowania wspólnych dzieci – również w okresach czasu objętych powództwem.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, istotnie, W. T.łożył na utrzymanie N. i K. T. w okresach od dnia 22 lutego 2012 roku do dnia 01 maja 2012 roku oraz od dnia 12 października 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2013 roku, podczas gdy A. T. nie zamieszkiwała wspólnie z nimi. Wszelkie potrzeby synów stron były w tych okresach zaspokajane, ale co należy podkreślić, również w pewnej części przez pozwaną, która dokładała ku temu wszelkich starań. W pierwszym z w/w okresów czasu spełniała ona swój obowiązek alimentacyjny względem synów poprzez osobiste starania, które polegały na przygotowywaniu posiłków, pomocy w nauce, jak również poprzez ich utrzymywanie przez przekazywanie im drobnych kwot pieniężnych. Z kolei w drugim ze wskazanych okresów, pomimo jej chęci w uczestniczeniu w życiu N. i K. T., utrudniano jej kontakty z nimi, czemu Sąd dał wiarę. Wskazuje na tę okoliczność chociażby potwierdzenie przekazu pocztowego, którego dokonał powód zwracając powódce kwoty wpłacone na

komitet rodzicielski i szkolną wycieczkę. W. T. nie oczekiwał, a wręcz nie chciał pomocy w utrzymaniu i wychowaniu synów ze strony A. T., którą skutecznie niweczył, nie pozwalając pozwanej nawet wejść do domu. Podnieść należy, iż w istocie obowiązek alimentacyjny pozwanej, w okresach objętych powództwem nie był spełniany w pełnym zakresie, do którego była zobowiązana, zwłaszcza od dnia 12 października 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2013 roku. Sąd jednak uwzględnił okoliczność, iż powodem, dla którego A. T. wyprowadziła się z domu, w którym zamieszkiwała z powodem, był fakt jego znęcania się nad nią fizycznego i psychicznego w okresie od 2008 roku do 26 grudnia 2012 roku, co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 04 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt VII K 376/13. W ocenie Sądu, fakt ten, usprawiedliwia zachowanie pozwanej. Na podstawie art. 5 k.c. i klauzuli zasad współżycia społecznego w nim zawartej, wskazać należy, iż prawo podmiotowe powoda, które stanowi roszczenie regresowe dochodzone w sprawie niniejszej, stanowi nadużycie możliwości, którą daje art. 140 § 1 k.r.o. To W. T. doprowadził do sytuacji, w której pozwana nie mogła wypełniać obowiązku alimentacyjnego względem ich synów, gdyż stosując wobec niej przemoc fizyczną i psychiczną uniemożliwił jej wkład w ich wychowanie i utrzymywanie, a wszelkie tego próby niweczył. Jego zachowanie nie jest w tym wypadku społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony.

W związku z powyższym, na podstawie art. 5 k.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu z uwagi na charakter dochodzonego roszczenia.